

Státní úřad pro jadernou bezpečnost

30 -12- 2003

č.j.

24120

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdičky a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce Sdružení pro záchranu prostředí - Calla, občanské sdružení, se sídlem Fráni Šrámka 1168/35, České Budějovice, zastoupeného JUDr. Svatomírem Mlčochem, advokátem, se sídlem K. Tomana 9, České Budějovice, proti žalovanému Státnímu úřadu pro jadernou bezpečnost, se sídlem Senovážné náměstí 9, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné společnosti ČEZ, a. s., se sídlem Temelín, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13. 9. 2000, č. j. 12594/2.1/00,

takto:

I. Rozhodnutí předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost ze dne 13. 9. 2000, č. j. 12594/2.1/00, je **nicotné**.

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 11. 7. 2000 Státnímu úřadu pro jadernou bezpečnost žádost o poskytnutí informací, týkajících se Jaderné elektrárny Temelín, a to na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný žádosti částečně vyhověl přípisem ze dne 21. 7. 2000, č. j. 10165/3/2000, a poskytl žalobci některé informace, kterých se domáhal.

Rozhodnutím Státního úřadu pro jadernou bezpečnost ze dne 21. 7. 2000, č. j. 10513/3/2000, nebyly žalobci poskytnuty požadované údaje týkající se Jaderné elektrárny

30. 12. 2003

Temelín s odůvodněním, že je jednak vázán povinností mlčenlivosti podle § 12 odst. 2 písm. f) zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a jednak společnost ČEZ, a. s., Jaderná elektrárna Temelín, uplatnila právo na obchodní tajemství a duševní vlastnictví a nedala souhlas s poskytnutím požadované informace. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 7. 2000.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas rozklad dne 4. 8. 2000, kterým požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a požadované informace, jejichž neposkytnutí bylo dle žalobce neoprávněně zamítnuto, poskytla předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost.

Předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost rozhodla o rozkladu rozhodnutím ze dne 13. 9. 2000, č. j. 12594/2.1/00, tak, že rozklad zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 9. 2000. Žalobce podal dne 16. 11. 2000 žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle části páté hlavy druhé o. s. ř., a to k Vrchnímu soudu v Praze jako soudu příslušnému tuto žalobu projednat.

Žalobce v žalobě uvádí, že nesouhlasí se stanoviskem žalovaného, podle kterého nelze poskytnout požadované údaje s odkazem na ustanovení § 12 odst. 2 písm. f) zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, který stanoví povinnost kontrolních pracovníků zachovávat mlčenlivost ohledně skutečností, o kterých se v souvislosti s výkonem kontroly dozvěděli. Dále žalobce uvádí, že žalovaný při svém rozhodování nezohlednil ustanovení § 19 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, dle něhož se za porušení povinnosti podle zvláštních předpisů nepovažuje umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným zákonem o informacích. Dle mínění žalobce lze postavení zvláštního zákona v tomto případě přiznat právě zákonu o státní kontrole ve vztahu ke shora citovanému ustanovení § 12 odst. 2 písm. f), které povinnost mlčenlivosti ukládá. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného, že některé informace požadované žalobcem jsou chráněny jako práva vyplývající z obchodního tajemství. Dále uvádí, že za vadný považuje závěr žalovaného, kdy se domáhá zproštění povinnosti mlčenlivosti od třetí osoby, tj. společnosti ČEZ, a. s., ve vztahu k níž tuto povinnost má. Žalobce napadá žalobou závěr žalovaného, který vychází z ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Dle názoru žalobce žalovaný při provádění kontroly podle zákona o státní kontrole nedostatečně rozlišil mezi informacemi, které kontrolní orgán získá vlastní činností, a informacemi, které mu kontrolovaná osoba sdělila.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí o rozkladu a rovněž i rozhodnutí prvoinstančního, a navrhuje, aby tato rozhodnutí byla zrušena pro nezákonnost.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce požádal dopisem ze dne 11. 7. 2000 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Předmětná žádost byla strukturována do dvou částí, v první části žalobce požadoval zodpovězení pěti otázek a v druhé části předložení jedenácti konkrétních dokumentů. Žalovaný přistupoval při vyřizování z formálního hlediska této žádosti odlišně a to tak, že diferencovaným postupem se obrátil na společnost ČEZ, a. s., neboť požadované údaje

se týkaly výlučně jaderné elektrárny Temelín. S odkazem na první část žádosti žádal o vyjádření, zda požadované informace nemohou být obchodním tajemstvím nebo jinou utajovanou skutečností podle jiných právních předpisů. S odkazem na druhou část žádosti žalovaný požadoval sdělení, zda jej společnost ČEZ, a. s., zbavuje mlčenlivosti, resp. jeho pracovníky, podle § 13 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, neboť se jednalo vesměs o dokumenty obsahující skutečnosti, o kterých se pracovníci žalovaného dověděli při výkonu kontroly. Takové informace lze poskytnout na základě souhlasu kontrolované osoby, tj. společnosti ČEZ, a. s., ve smyslu ustanovení § 13 citovaného zákona č. 552/1991 Sb. Společnost ČEZ, a. s., se ke všem částem žádosti žalobce vyjádřila a požádala žalovaného, aby v některých bodech žádosti požadované informace neuvolnil z důvodu, že požadované informace obsahují údaje, jež jsou předmětem obchodního tajemství společnosti ČEZ, a. s., a některých třetích osob, a současně nezbavil mlčenlivosti žalovaného ve vztahu ke skutečnostem, o nichž se žalovaný dozvěděl při výkonu kontroly podle zákona č. 552/1991 Sb. s odůvodněním, že předmětem kontroly byly skutečnosti, jež jsou obchodním tajemstvím. Na základě tohoto stanoviska žalovaný část informací žalobci poskytl. Ve vztahu k informacím, jež nebyly žalobci poskytnuty, vydal žalovaný rozhodnutí dne 21. 7. 2000, č. j. 10513/3/00, jež bylo žalobci doručeno dne 26. 7. 2000, s odůvodněním ve smyslu ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, že je jednak vázán povinností mlčenlivosti podle § 12 odst. 2 písm. f) zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a jednak společnost ČEZ, a. s., Jaderná elektrárna Temelín, uplatnila právo na obchodní tajemství a duševní vlastnictví a nebyl dán souhlas s poskytnutím požadované informace. O rozkladu žalobce ze dne 4. 8. 2000, který byl žalobcem včas podán, bylo rozhodnuto předsedkyní Státního úřadu pro jadernou bezpečnost rozhodnutím ze dne 13. 9. 2000, č. j. 12594/2.1/00, tak, že rozklad se zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 9. 2000.

V další části svého vyjádření žalovaný neshledává důvodnou námitku nezákonnosti obsahu napadených rozhodnutí a navrhuje proto, aby žaloba byla zamítnuta.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále též „s. ř. s.“), z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté občanského soudního řádu dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé s. ř. s., přičemž účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Ve věci bylo rozhodnuto usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 7. 2002, č. j. 6 A 118/2000 - 38, jež nabylo právní moci dne 3. 10. 2002. Tímto rozhodnutím bylo řízení zastaveno.

Ústavní soud rozhodnutím ze dne 29. 5. 2003, sp. zn. IV. ÚS 699/02, citované usnesení Vrchního soudu v Praze zrušil, a ve věci bylo po té znovu rozhodováno.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost včetně řízení, které mu předcházelo a zjistil, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost. Z tohoto důvodu a rovněž s přihlédnutím k tomu, že účastníci

neprojevili svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 a § 76 odst. 3 s. ř. s.).

Ze správního spisu žalovaného vyplývá, že žalobce požádal Státní úřad pro jadernou bezpečnost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. (dále též „zákon“) podáním ze dne 11. 7. 2000 doručeným uvedenému úřadu dne 18. 7. 2000. Podle § 14 odst. 1 písm. c) zákona měl povinný subjekt poskytnout informaci do 15 dnů od přijetí podání. Státní úřad pro jadernou bezpečnost žádosti částečně vyhověl přípisem ze dne 21. 7. 2000, č. j. 10165/3/2000, a poskytl žalobci některé informace, kterých se domáhal. Rozhodnutím Státního úřadu pro jadernou bezpečnost z téhož dne 21. 7. 2000, č. j. 10513/3/2000, nebyly žalobci poskytnuty požadované údaje týkající se Jaderné elektrárny Temelín.

Proti tomuto rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 26. 7. 2000, podal žalobce dne 4. 8. 2003 rozklad, který byl do podatelny Státního úřadu pro jadernou bezpečnost doručen dne 7. 8. 2000. Podle § 16 odst. 3 zákona byl odvolací orgán povinen rozhodnout o rozkladu do 15 dnů od předložení rozkladu povinným subjektem. Předložením vedoucímu ústřednímu orgánu k rozhodnutí se rozumí den doručení podatelně tohoto ústředního orgánu, když vnitřní předpisy o způsobu předkládání pošty z hlediska zachování lhůty nejsou rozhodné. Lhůta k vyřízení rozkladu tedy počala běžet dne 8. 8. 2000 (§ 20 odst. 4 zákona, § 27 odst. 2 správního řádu) a skončila dnem 23. 8. 2000.

V této lhůtě nebylo o rozkladu rozhodnuto, proto podle § 16 odst. 3 zákona se má za to, že bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí rozkladu a o potvrzení napadeného rozhodnutí a za den doručení tohoto rozhodnutí II. stupně se podle téhož ustanovení zákona považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení rozkladu. Tímto dnem je den 24. 8. 2000.

Předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost rozhodla o rozkladu rozhodnutím ze dne 13. 9. 2000, č. j. 12594/2.1/00, tak, že rozklad zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 9. 2000.

Žalobce podal dne 16. 11. 2000 žalobu proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu podle části páté hlavy druhé o. s. ř., a to k Vrchnímu soudu v Praze jako soudu příslušnému tuto žalobu projednat (nyní je věc projednávána Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 A 118/2000).

Správní soudy již několikrát v publikovaných rozhodnutích vyložily, že také v řízení před správními orgány platí obecná zásada klasického procesu „ne bis in idem“; lze ji dovodit z principu materiální právní moci. Ten v sobě zahrnuje i nezměnitelnost rozhodnutí, tj. nenarušitelnost vzniklých, změněných nebo zaniklých hmotněprávních subjektivních oprávnění a povinností. To platí bez ohledu na to, zda procesní předpis zákaz dvojího projednání téže věci explicitně stanoví (jako např. pro oblast civilního procesu § 104 odst. 1 a § 159 odst. 3 o. s. ř.), nebo nikoli, přestože takový, třeba implicitní příkaz zákonodárce lze i z ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu spolehlivě dovodit.

V rozsuzované věci jde o případ, kdy nerozhodnutím o rozkladu do 15 dnů od jeho předložení povinným subjektem se má za to, že bylo vydáno rozhodnutí, kterým byl rozklad zamítnut a napadené rozhodnutí potvrzeno (§ 16 odst. 3 zákona). Uvedené negativní fiktivní

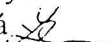
rozhodnutí má za následek, že věc je rozhodnutá (res iudicata), a řízení o ní je skončeno. S ohledem na zákaz dvojího projednání téže věci pak po právní moci negativního fiktivního rozhodnutí nemohla předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost znovu o rozkladu žalobce rozhodnout napadeným rozhodnutím. Pokud tak rozhodla, nastala v daném případě situace, že o jedné a téže věci ohledně týchž subjektů bylo rozhodnuto dvakrát, takže napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost.

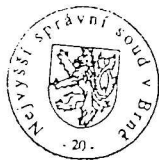
Z vyložených důvodů proto Nejvyšší správní soud vyslovil rozsudkem nicotnost rozhodnutí předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost ze dne 13. 9. 2000 (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Dle citovaného ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.

Bylo vysloveno, že žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 s. ř. s.), neboť žalobce ani žalovaný neměli ve věci úspěch. Žalobce se v žalobě nicotnosti nedovolával, touto otázkou se však soud zabýval z úřední povinnosti bez ohledu na to, zda taková žalobní námitka byla uplatněna (76 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2003

Za správnost vyhotovení:
Eva Zemanová

JUDr. Bohuslav Hnízdil, v. r.
předseda senátu